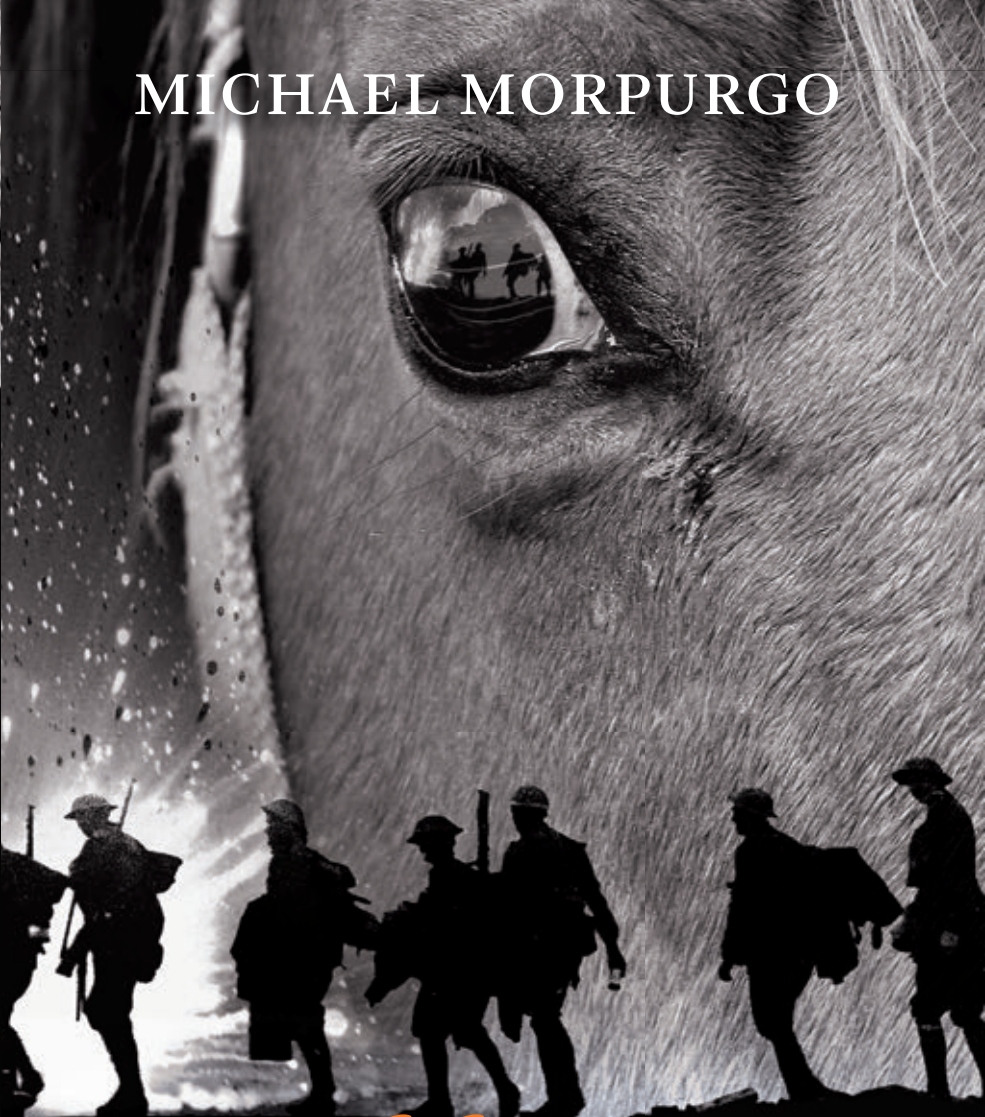


MICHAEL MORPURGO



Cavall de guerra

Estrella Polar
Estrella Polar

Michael Morpurgo

Cavall de guerra

Traducció de Mercè Santaulària

Estrella Polar

Estrella Polar
Collecció La Via Làctia

Títol original: *War Horse*

© 1982, Michael Morpurgo

© de la traducció: 2011, Mercè Santaulària

La versió original en anglès va ser publicada
per primera vegada el 1982 amb el
títol de *War Horse* per Egmont UK, Limited, 239
Kensington High Street, Londres W8 6SA

Primera edició: maig del 2011

Segona edició: gener del 2012

© 2011, Editorial Planeta, S.A.

© d'aquesta edició: Grup Editorial 62, s.l.u.,
Estrella Polar, Peu de la Creu 4, 08001 Barcelona

Disseny de la coberta: Tamara Sánchez

www.estrellapolar.cat

info@estrellapolar.cat

Fotocomposició: Víctor Igual, s.l.

Impressió: Bookprint

Dipòsit legal: B. 2.908-2012

ISBN: 978-84-9932-467-8

Tots els drets reservats.

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de
l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació
pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa
a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro
(Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org)
si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra
(www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47).

Capítol 1

Els meus primers records són un batibull de camps accidentats, de quadres fosques i humides i de rates que s'esmunyien entre les bigues que hi havia damunt meu. Però recordo perfectament el dia de la venda dels cavalls. El terror que vaig sentir en aquell moment se'm va quedar gravat per a la resta de la meua vida.

No tenia ni sis mesos, i era un poltre malgirbat de potes llargarudes que mai no s'havia allunyat ni uns metres del costat de la seva mare. Aquell dia, ens van separar durant el terrible enrenou que es va produir al clos on ens exposaven per ser subhastats i ja mai més no la vaig tornar a veure. Era una euga de granja molt treballadora que, encara que ja no fos jove, no havia perdut la fortalesa ni la resistència d'un cavall de tir irlandès, com era prou evident pels seus quaters davanters i posteriors. La van vendre al cap de pocs minuts, i abans que la pogués seguir quan traspassava les portes del clos, ja se l'havien endut ben lluny. Però jo vaig ser més difícil de vendre. Potser va ser per la mi-

rada d'esverament que feia mentre voltava desesperat pel clos intentant trobar la mare, o potser va ser perquè cap dels grangers ni gitanos que eren presents en la venda no volien un poltre llargarut i només mig pura sang. Però, fos com fos, van estar regatejant perquè deien que jo era molt menut, i va passar una bona estona abans no vaig sentir el cop de martell i em van treure del clos per dur-me a una altra cleda.

—No està pas malament per tres guinees, oi? Eh, petit esvalotador? No està gens malament.

Era una veu aspra i rogallosa per la beguda, i era evident que pertanyia al meu propietari. No l'anomenaré amo, perquè només un home ha estat mai el meu amo. El meu propietari tenia una corda a la mà i es va enfilat pel tancat de la cleda seguit per tres o quatre dels seus amics caravermells. Cada un d'ells duia una corda. S'havien tret les jaquetes i els barrets i s'havien arromangat les mànigues de les camises; i, mentre se m'acostaven, no paraven de riure. Fins a aquell moment, no m'havia tocat mai cap persona. Vaig anar reculant per allunyar-me'n fins que vaig notar els barrots de la cleda rere meu i ja no vaig poder distanciar-me més d'ells. Va ser com si tots aquells homes se'm llancesin a sobre alhora, però, com que eren lents, vaig aconseguir esmunyir-me i escapar-me fins al centre del recinte, on em vaig tombar per tornar-los a tenir de cara. Ara ja no reien. Vaig renillar perquè em sentís la mare i, de la llunyania, em va ar-

ribar la seva resposta. Va ser el seu crit, el que em va fer desbocar, i gairebé vaig envestir aquells homes per intentar saltar per sobre de la tanca. Però se'm va travar la pota davantera dreta durant l'impuls i em vaig quedar atrapat. Em van agafar per la crinera i la cua amb brusquedat i tot seguit vaig notar que em lligaven una corda al coll, que em llançaven a terra i que un home m'immobilitzava assegant-se sobre meu de tal manera que em semblava que no em deixava cap part del cos lliure. Jo em rebel·lava potejant quan percebia que aquells homes afluixaven, però al final em vaig quedar sense forces, perquè ells eren molts i massa forts per a mi. Vaig notar que em feien passar el ronsal pel cap i me l'estrenyien amb violència al voltant del coll i la cara.

—Ets lluitador de mena, eh? —va dir el meu propietari, tibant la corda i somrient amb les dents serrades—. M'agraden els lluitadors. Però et domaré, d'una manera o una altra et domaré. Ves quin gallet de baralla que estàs fet, però d'aquí a no res estaràs menjant de la meva mà.

Em van arrossegar pels camins, lligat darrere d'un carro amb una corda curta, de manera que a cada sotrac i batzegada em segava la pell del coll. Quan vam arribar al camí que duia a la granja i vam travessar sotraguejant el pont en direcció a la quadra que s'havia de convertir en la meva llar, estava absolutament esgotat i el ronsal m'havia deixat la cara en carn viva. El

meu únic consol mentre em duïen a la quadra aquell primer vespre va ser el descobriment que no estaria pas sol. L'euga vella que havia tirat el carro tot el camí de tornada del mercat també va ser conduïda a la quadra, al meu costat. Quan hi va entrar, es va aturar per observar-me per sobre de la portella i va renillar suau-ment. Estava a punt de provar d'escapolir-me pel darrere de la quadra quan el meu nou propietari va donar un cop de fuet arran de l'euga de manera tan salvatge que vaig recular i em vaig arraulir en un racó, arrambat a la paret.

—Tu, vella remugaire, cap a dins —va bramar—. Ets una autèntica nosa, Zoey, i no vull que ensenyis a aquest jovenet cap dels teus truquets.

Però només m'havia fet falta un instant per copsar una espurna d'amabilitat i compassió en aquella vella euga que va aconseguir asserenar el meu pànic i suavitzar el meu neguit.

L'home em va deixar allà sense aigua ni menjar i va travessar fent tentines el terra de llambordes que duïa fins a la casa. Es van sentir cops de porta i veus en un to alt i, tot seguit, passes que s'apropaven corrent pel pati i veus esverades que cada vegada teníem més a prop. Per la meva portella, van aparèixer dos caps. L'un era d'un noieta que se'm va quedar mirant una bona estona i em va observar molt atentament abans no va esbossar un somriure.

—Mare —va dir en un to pausat—, serà un cavall

valent i extraordinari. Fixa't com alça el cap. —I va afegir:— Mi-te'l, mare, està tot xop. L'he d'eixugar.

—Però el pare ha dit que el deixéssim, Albert —va respondre la mare del noi—. Ha dit que li aniria bé que el deixéssim sol. T'ha dit que no el toquessis.

—Mare —va fer l'Albert mentre alçava el forrellat de la portella de la quadra—, quan el pare està borratxo no sap el que es diu o el que es fa. I sempre va begut els dies de mercat. Tu mateixa m'has dit moltes vegades que no li faci cas quan està així. Tu posa menjar a la vella Zoey, mare, mentre jo m'ocupo d'ell. Ostres, oi que és magnífic, mare? Gairebé és vermellós, bai rogenic, que en diries tu, oi? I l'estel que té al front és perfecte. Havies vist mai un cavall amb una creu blanca com aquesta? Havies vist mai una cosa així? El muntaré quan estigui preparat. Cavalcarem a tot arreu i no hi haurà cap cavall que s'hi podrà comparar en tota la rodalia, en tot el país.

—Acabes de complir tretze anys, Albert —va començar la seva mare des de la quadra del costat—. Ell és massa jove i tu també ets massa jove, i a més el pare ha dit que no te li acostis, o sigui que no em vinguis a plorar si t'enxampa amb el cavall.

—I aleshores per què caram l'ha comprat, mare? —va preguntar l'Albert—. Era un vedell el que volíem, o no? I és per comprar-lo que ha anat al mercat, per comprar un vedell que alletés la vella Celandine.

—Ja ho sé, fill meu, el teu pare perd el nord quan

beu —va dir la dona amb un fil de veu—. Diu que l'Easton, el granger, es volia quedar el cavall, i tu ja saps què en pensa, d'aquest home, després de la picabaralla que van tenir per les tanques dels camps. Em puc imaginar que l'ha comprat només per impedir que se'l quedés l'altre. Si més no, és el que em sembla a mi.

—Doncs estic content que ho hagi fet, mare —va afegir l'Albert, que se'm va acostar mentre es treia la jaqueta—. Borratxo o no, és la millor cosa que ha fet mai.

—No parlis així de ton pare, Albert. Ha hagut de passar moltes coses. No ets just —el va reprimir la seva mare, però les paraules van ser dites sense gaire convicció.

L'Albert tenia més o menys la meua estatura i va parlar amb tanta tendresa mentre se m'acostava que de seguida em vaig calmar i no em vaig esverar, allà arambat a la paret on m'havia quedat. Quan em va tocar, vaig fer un bot, però de seguida vaig comprovar que no em volia fer cap mal. Em va acariciar primer el llom i després el coll, mentre m'anava dient que ens ho passaríem molt bé plegats, que quan jo fos gran seria el cavall més meravellós del món i també que aniríem junts de cacera. Al cap d'una estoneta, em va començar a eixugar molt suaument amb la seva jaqueta. Em va fregar fins que vaig quedar ben sec, i després em va aplicar aigua salada amb molt de compte a les ferides de la cara. Em va portar fenc i una galleda d'ai-

gua fresca. Em sembla que no em va deixar de parlar en tota l'estona. Quan va fer mitja volta per sortir de la quadra, vaig fer un renill per agrair-l'hi tot, i crec que ho va entendre, perquè va fer un somriure d'orella a orella i em va acariciar el morro.

—Ens avindrem molt, tu i jo —em va dir tot amable—. Et diré Joey, perquè rima amb Zoey, també potser perquè... Sí, potser perquè t'escau. Tornaré demà al matí, i no t'amoïnis, perquè seré jo qui tindrà cura de tu. T'ho prometo. Que tinguis dolços somnis, Joey.

—No hauries de parlar amb els cavalls, Albert —li va dir la seva mare des de fora la quadra—. No t'entenen, són criatures ximpls. Tossudes i ximpls, diu ton pare, i pensa que ell coneix els cavalls de tota la vida.

—El pare no els entén pas —va fer l'Albert—. Diria que els té por.

Em vaig acostar a la portella i vaig observar com l'Albert i la seva mare s'allunyaven i desapareixien dins la fosca. Vaig saber aleshores que havia trobat un amic per a tota la vida, que entre tots dos s'havia creat un lligam immediat i instintiu de confiança i afecte. Al meu costat, la vella Zoey es va inclinar per sobre la seva portella per provar d'acaronar-me, però els nostres morros no es podien tocar per ben poc.